

saaledes, at fremmede Staters Undersaatter, og da navnlig saadanne Staters, hvor man af danske Undersaatter forlanger Hjemstedsbevis, ville have at medbringe Hjemstedsbevis, naar de ville nedsaette sig her i Landet. Jeg tror endvidere, at dette vilde have en ikke aldeles ringe Indflydelse paa Arbejderforholdene her i Landet. Det er jo en bekjendt Sag, at en hel Masse af nordtydske Arbeidere aarlig indvandre til Danmark, og jeg har ofte hørt vore indfødte Arbeidere klage over, at disse Fremmede nedsaette og trykke Arbejdslønnen. Jeg tror saaledes, at det i flere Henseender vilde være af stor Betydning, om der blev truffet en Foranstaltning i den af mig omtalte Retning, og jeg skal gjentagende anmode den høitærede Minister om at gjøre det.

Ordføreren: De Bemærkninger, der ere fremkomne, saavel fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) som nu fra det ærede Medlem for Veile Amts 6te Valgkreds (Raben), vedkomme ikke den Gjensstand, som omhandles i Lovforslaget, der alene angaar de ekstraordinære Hjemstedsbeviser. De Herrers Bemærkninger angaa ganske vist en overordentlig vigtig Materie, nemlig de sædvanlige Hjemstedsbeviser, men det vil være indlysende, at Behandlingen af dette Spørgsmaal hører hjemme i den almindelige Fattiglovgivning, og det kan altsaa ventes allerede til næste Aar at komme for i Rigsdagen. Jeg skal i den Henseende blot udtale det Duffe, at den høitærede Indenrigsminister vil sørge for, at det Lovforslag, der kommer til at ligge for, ogsaa indeholder en udtrykkelig Duttale af Hjemstedsbeviser, hvad det, saavidt jeg veed, ikke gjør. Men dernæst synes det, som om de to Herrer heller ikke have opfattet Forholdet nu det samme som overfor det øvrige Udland. Om en Person vinder Forsørgelsesret her eller ikke, beror paa vor hjemlige Lovgivning, hvorefter han ved et 5 Aars Op- hold i en Kommune erhverver en saadan Ret

og derfor ogsaa maa forsværes her. Det er et Punkt, som kunde forandres; men ligeoverfor Udlandet er Reglen den, at dette vel i Almindelighed modtager Personer, som ikke ere forsørgelsesberettigede her, naar vi sende dem hjem, men at de Omkostninger ikke refunderes, som her ere blevne anvendte paa saadanne Personer, og det er derfor heller ikke ganske rigtigt, hvad den ærede sidste Laler bemærkede om, at man her kunde blive pligtig at refundere Understøttelse til Personer, der høre hjemme i Hertugdømmerne, men hjemsendes hertil; thi de sædvanlige Hjemstedsbeviser gaa ikke ud paa Andet, end at den Kommune her i Landet, som har udstedt dem, vil modtage de vedkommende Personer, naar de blive trængende, medens de ikke indeholde Noget om, at Kommunen vil godtgjøre den fremmede Kommune nogensomhelst af den paa de vedkommende Personer anvendt Besøftning. At der hos os kan være Anledning til at træffe andre Bestemmelser, skal jeg gjerne indrømme, men de bør dog maasse ikke gaa ganske i den Retning, som det ærede Medlem ønskede, og som jo var at udelukke Fremmede fra at komme her til Landet og erhverve deres Udkomme her. Hvad der imidlertid skal ske i den Henseende, maa i alt Fald ske ad Lovgivningsvet, thi det er ikke Noget, som Ministeren vil kunne gennemføre ved ministeriel Bestemmelse. Jeg skal dog endnu overfor en anden Uttring af det ærede Medlem bemærke, at saadanne Hjemstedsbeviser have været kjendte i mange Aar. Man kan ved at gjennemgaa, vel ikke Lovgivningen, thi der findes de slet ikke omtalte, men derimod en Række af tidligere ministerielle Skrivelser, finde dem berørte som noget ganske Almindeligt. De have her i Kjøbenhavn været ganske overordentlig hyppige; jeg har kunnet forfølge deres Tilværelse omtrent 30 Aar tilbage i Tiden, og de ere maasse forekomne endnu tidligere. De ere efterhaanden blevne hyppigere og hyppigere, og høre til de Dokumenter, som aarlig udstedes i et ikke ringe Antal her i Kjøbenhavn.